

[Hans Nielsen.]

Spørgsmaalet til Bunds, og der foreligger lange Beretninger fra den, men de Forslag, der blev stillet, er aldrig nogen Sinde blevet gennemført, idet Flertallet i Norge ikke ønskede at gaa den Vej, Flertallet her er gaaet, tværtimod; Flertallet opponerede hele Tiden meget stærkt derimod, og kun et enkelt konservativt Medlem i denne Komité indtog et væsentligt andet Standpunkt.

Andre Steder er man gaaet en helt anden Vej. Det ærede Medlem Hr. Holstein har allerede under denne Forhandling henvist til en Lov, der nylig er vedtaget i Sverige om kollektive Aftaler, og jeg har henvist til en Lov om kollektive Aftaler, som man vedtog den 24. December i Fjor i Holland. Denne Lov er meget interessant, for saa vidt som den beskytter de kollektive Aftaler. Den hollandske Rigsdag har altsaa fundet det ønskeligt og nødvendigt at gennemføre en Lov, der fuldt og helt beskytter de kollektive Aftaler og Organisationernes Medlemmer, i Virkeligheden en Beskyttelseslov for Fagforeningerne. Denne Lov er interessant derved, at de kollektive Aftaler omfatter baade dem, der er sluttet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, mellem Arbejdere og Arbejdere og mellem Arbejdsgivere og Arbejdsgivere, altsaa kollektive Aftaler i meget vid Udstrækning. Særlig Interesse frembyder Lovens §§ 10, 11 og 12. I § 10 fastslaas, at

„en Organisations Medlemmer, der er bundne ved en kollektiv Arbejdsoverenskomst, vedbliver at være bundne af denne Overenskomst, ogsaa efter Tabet af Medlemsretten“.

Det er for at sikre, at indgaaede Overenskomster ikke forrykkes paa ganske tilfældig Maade. I § 11 bestemmes det:

„Ophævelse af en Organisation, som har indgaaet en kollektiv Arbejdsoverenskomst, har ingen Indflydelse paa de Rettigheder og Forpligtelser, som flyder af denne Overenskomst.“

Og i § 12 hedder det:

„Enhver Aftale mellem en Arbejdsgiver og en Arbejder, der strider mod en kollektiv Arbejdsoverenskomst, til hvilken de begge er bundne, er ugyldig.“

Det vil ses, at gennem disse tre Paragraffer søger den hollandske Regering og Rigsdag omhyggeligt at sikre Arbejderne alle de Fordele, som den kollektive Overenskomst betyder, og paa den anden Side selvfølgelig ogsaa at sikre Arbejdsgiverne. For det Tilfælde, at der af en eller anden Grund opstaar Konflikt, hvor den ene kommer til at ligge under, vil den anden aldrig være

i Stand til at frigøre sig for de Forpligtelser, han har i Henhold til den kollektive Overenskomst. Det er ganske karakteristisk, at den hollandske Rigsdag vedtager en saadan Lov, medens man her i Danmark diskuterer en Tugthuslov for danske Arbejdere. Den hollandske Rigsdag er mig bekendt ikke socialistisk, vi har vist en forholdsvis mindre Repræsentation i den hollandske Rigsdag end i den danske, men alligevel beskæftiger man sig ikke dér med at komme Arbejderne til Livs, men med at ordne Arbejdsforholdene paa bedste Maade, saaledes at der kan arbejdes i Fred og Ro, medens man her kun har det ene Maal for Øje at komme paa Ryggen eller Nakken af Arbejderne og se, hvorledes man lettest kan undertrykke dem. Det er et sørgeligt Bevis for, hvor langt det Parti, som her i Landet danner Regeringen, er kommet i konservativ eller reaktionær Retning — det er jo ikke en Gang konservativt.

Jeg kunde fristes til at spørge: Fortjener de danske Arbejdere en saadan Behandling som den, man her tiltænker dem? Er de danske Arbejdere af saa oprørsk og voldsomt et Temperament og Gemyt, og er deres Fremtræden i det offentlige Liv af en saadan Karakter, at de fortjener at behandles med strenge Fængselsstraffe? Bli- ver Forholdene indenfor Arbejderklassen her i Danmark værre og værre, saaledes at man maa gribe ind og standse Udviklingen? Nej, jeg vover at paastaa det modsatte og jeg kan anføre Tal som Bevis i saa Henseende. Af statistisk Tabelværk vil man se, at der i 1897 her i Danmark fandt 111 Arbejdsstandsninger Sted, fremkaldte dels af Fagorganisationerne, dels af Arbejdsgiverne. I 1898 var Tallet 147, i 1899 98, i 1899 82; saa stiger det i Syndikalistaaret 1908 op til 122; i 1913, altsaa Aaret før Krigen, er Tallet 94. I 1922 var Tallet 31, 1923 58, 1924 71 og 1925 48, og i 1926 var der kun 32 Arbejdsstandsninger. I 1900 var Medlemstallet i de samvirkende Fagforbund kun 96 000, medens det i 1926 var steget til 310 000 — 310 000 organiserede Arbejdere. Medlemsantallet er tredoblet fra 1900 til 1926, og Arbejdskonflikternes Antal er samtidig faldet fra over 100 til kun 32 i de senere Aar. Dette fortæller jo med tilstrækkelig Tydelighed, at de mange Arbejdskonflikters Tid er forbi, der er forholdsvis faa Konflikter nu. Det allermeste Stridsstof ordnes ved det grønne Bord mellem Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund. Og hvis man vil se paa Konflikternes Art og Længde, vil man se, at der ogsaa i den Henseende er foregaaet en kolossal Foran-